

Je dansten zoo goed en zoo licht en gracicus en aldoor was er, als je danste een lach op je gezichtje van vreugde, maar die met jou danste keek immer ernstig en heel luchtig legde die zijn hand om je ranke lijfje en met voorzichtige vingertoppen be-roerde hij maar even je kleine smalle handje. Rooie Greetje was niet maatvast en lange Lotje struikelde telkens over haar eigen beenen, maar we kietelden Greetje onder het dansen en knepen in haar dikke armen en drukten haar lijfje stijf tegen ons aan en Lotje hield onze handen zoo stijfgeknepen vast en ademde zoo warm in ons gezicht, dat we dadelijk doodop werden en moesten wandelen om weer te bekomen.

Rooie Greetje had odeur, een sterke odeur van jasmijnen, waarmee ze ons besprenkelde en die in onze kleeren bleef en die we na zoo'n avond nog inzogen in bed met broeierige half koortsige vizioenen; Lotje had noch 't een, noch 't ander, maar ze snoepte fondants, waardoor haar adem rook naar warme rozenolie.

Jij gaf ons altijd eau de cologne die koel maakte en verfrischte.

Loekie, als jij bloemengeur geademd had uit je fijne mond of als jij ook een zoetbroeierige odeur speels gesprenkeld had over onze kleeren....

Dan waren we allemaal verliefd op je geworden.

Herinner je je die Engelsche meisjes, die eens op een avond in de danszaal kwamen?

Wij waren er dadelijk doodelijk van, lieten ons voorstellen, praatten met groote inspanning Engelsch, vroegen telkens: „What do you say, miss?” of zoo iets, omdat we toch meestal niet verstonden, wat zij zeiden.

Dansen konden we niet goed met die meisjes; ze dansten zoo anders, gaven onbegrijpelijke uitleggingen, hoe ze het in Engeland gewoon waren en we bleven bij haar den ganschen avond, omdat het toch zoo interessant was en we keken niet om

naar jou en Lotje en Greetje. Tot de Engelsche meisjes eindelijk heengingen.

Maar toen weigerden Lotje en Greetje om nog met ons te dansen en toen we wat verlegen naast haar gingen zitten, stonden ze op en gingen ze naar huis zonder groeten.

Jij bleef nog, jij was niet boos en je vroeg of 't niet lastig was geweest aldoor Engelsch te spreken en je zei heel lief en sussend iets over lange Lotje en rooie Greetje, dat ze 't zeker niet zoo erg meenden en wel weer goed zouden worden.

Maar ze meenden 't wel, die twee, ze negeerden ons dagen lang, tot we bloemen gingen werpen in haar schoot, als we langs de plek kwamen, waar ze op 't strand lagen met jou. Jij lachte en dankte en rook aan de bloemen, maar zij wierpen de hare weg en vertraptten ze.

Toen gooiden we jullie zakjes pralines toe en marrons glacés. Jij ving ze weer op en presenteerde.

Maar zij weigerden.

Tot we stil om waren geloopt, sluipend achter badstoelen en beiden verrasten, juist toen ze ieder een marron glacé snoepten.

Toen sprongen we bij jullie in de kuil en toen „stikten” Lotje en Greetje weer, keken dan heel boos, zeien, dat we verachtelijke idioten waren en toen was 't weer goed.

Jij Loekie, jij lachte zoo blij, omdat het weer goed was en je presenteerde ons dadelijk uit elk zakje.

O, Loekie, als jij toen ook boos was weg geloopt van 't bal, als je ons ook genegeerd hadt en onze bloemen vertrapt....

Dan waren we allemaal verliefd op je geworden.

Slechts heel even heb ik je gezien, maar mijn blik hield je beeltenis gevangen en ik zag je nog, lang nadat je voorbij me was gegaan.

Met schmink en poeder en grimeerstiften en een matte belichting van roode